

i

**ir tu
nustebinęs pats save
toli, toli, toli**

Miłoszo laiptai

Kopiant Miłoszo laiptais nubudo
religinis jausmas – kaip su poezija
susidūrus,

jos pamatuotu tikėjimu vėl patikėjus.

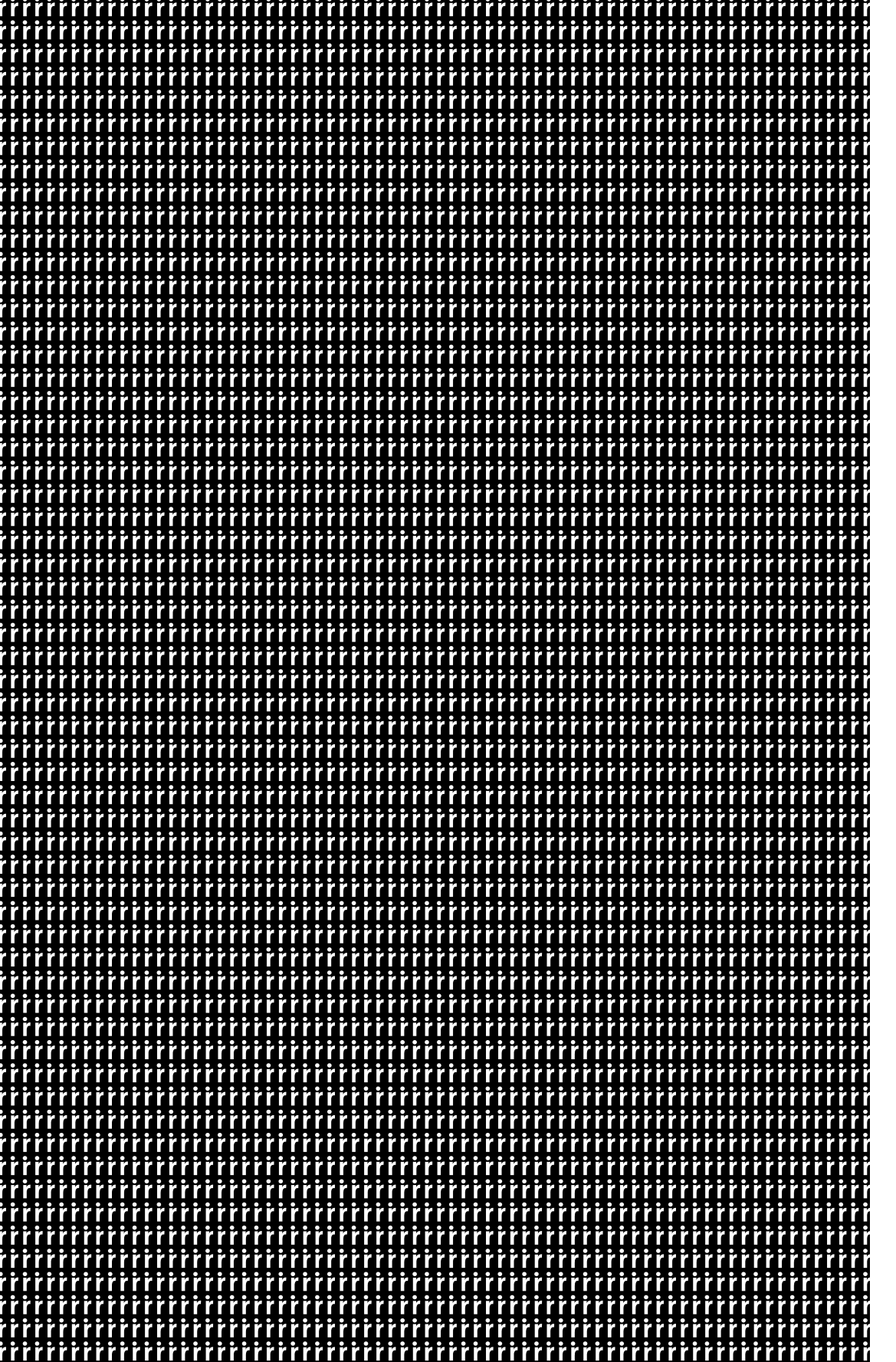
Visada, mirusieji, buvau su gyvaisiais
abipus pasaulių ribos –
tik gyvųjų laiptai iš pragaro vedė,

tik jais svirduliuodama sąmonė kopė.

Tikiu universalią kalbą
poezijos neišverčiamos.
Tikiu visuotinę biblioteką.
Bendravimu poetų tikiu.

Laiptai, melskitės už mane.

17 06 01

i
r

ir tu

Branda

Išbrenda viduržiemio saulė.
Virš užšalusios upės
su žinia, kad pavasaris bus,
ančių pora praskrieja.

Suciksėjo zylutė. Suvirpo – nenutuoki
kas, bet dabar
esi tikras:
esi.

Kad tirptų
kalboje, tau nepriklausančioje,
jausmai ir jutimai,

alsuotų kalba
tavo pojūčiais už tave
stipresniais – saulę, upę
ir sąmonę įkvėpdama. Kad iškvėptų
žodžius,

o žodžiuose
įkvėpimo zylutė spurdėtų.
Ir bristų žmogus, tokią akimirką
dingstantis
be žinios

su žinia, kad pavasaris bus.

Misterija ne taip

Viskas labai pasikeitę KIEMAS ANTAKALNYJE

Tamsybių laikai sugrižo, pasaulis
išsikraustė iš proto,
kurio neturėjo,
protas apleido pasaulį
nesuturėtą,

kvailį žymėtomis kortomis
žaidžia Poezija ir Filosofija,
imperatorius Trumputinas viešpatauja
Kvailybijoj,
Žvėris išropojo, didžioji
Babelė sutemomis apžergė Žemę,

nuo sutemų dugno
žmonijos drumzlės sukilo, Blogis nubudo
ir raivosi – vienas
ir nulis, nulis
ir vienas

Blogis triumfuoja, skaldo ir valdo
alternatyvomis,
sausakimšai erdviuose
skaitmeninėse salėse
apsimetėlis Dvasingumas šokdina Kvailybę,
kaip dera,

mirti norėtum vienas,
vienas mirti norėtum, vienas be daugelio
nulių.

Staiga voverė perbėga kelią,
nuliuoksi upės ledu
ir juodosios eilės nušvinta.
Dabar aišku
kaip dieną: ne tai kalbėti norėjai.
Ne taip. Ne dėl to.

Spruk, vovere, lėk per užšalusią upę –
nedvejodama,
nesvarstydama lyg neprotingas
žmogus,

nesvarbu, kas lauks ten,
kur Jeruzalė,
kur toks pat

nepažįstamas brėkšta pro miglą
krantas.

17 01 31

Garantas

Pūga, tai pūga – lyg būtum
paklaidintas, pamestas
eilėraštyje užmirštame,

tūkstantmetėje
priešmirtinėje haliucinacijoje.
Bet ne. Štai pro telžiantį sniegą

sulimpa atpažįstamos vietos,
vartai į kapines,
per kurias kas dieną keliauji –

nežinioje
pasiklydusios tavo gyvybės
vienintelis stabilumo garantas.

Čia, kur pėduoji, kur pradžia
ilgo kelio per kapines
į save, pradžia

užpustyto trumpo eilėraščio
be pabaigos – kitiems gyventojams
gyvenime kitame,

kitą žiemą.

17 01 20

Vasaris

Linkusi meluoti
Mūzų motina Mnemosinė
šiandien liudija tiesą.

Vilnia praplėšia Nerį,
už proto
teka širdis.

Kalba nukaldina kalaviją.
Poezija atveda žirgą. Tikra
tvinksi tikrovė,

sąmonę budina žygiui,
švinta pasauliai, kalavijas
švytruoja: va sa rėk,
 va
 sa
nerėk.

17 02 03

Vytis

Gūžias tamsos kariaunos –
Vytis, baltasis raitelis,
pasirodė.

Švyti
Aušrinė šalme, himnus
ginkmedis šnara,

kalavijo, įkalto į dangų,
tviska
sąmonė nesudrumsta.

Senovė žiauri ir galinga
gyvenimais nebaigtais
paskui baltąjį karžygį griaudžia.

Dabar tie gyvenimai bus
mūsų gyvenimų pratęsti,

dabar mūsų gyvenimai
tais gyvenimais prasitęs

raudonuojančioje žaroje apraudoti.

17 02 16

Balne laikėsi netvirtai

Balne laikėsi netvirtai, bet jojo
į priešą –

kris kovoje arba nugalės
pats save.

Tu, jo priešas,

matei artėjantį, žinojai,
ką privalai padaryti,
protu ramiau

kirtai netikėtai, pribaigei,
kad vargšas nesikankintų.

Dabar
pats vargšas, pats pribaigtas
kankiniesi.

Šventi abejotiną pergalę,
kerti, ko nesėjai,

perkirstą gyvenimą gyveni.

17 12 29

Garstyčia

*Su dangaus karalyste yra
kaip su garstyčios grūdėliu,
kurį žmogus ėmė ir pasėjo
savo dirvoje. MT 13 31*

Gal ir ruduo. Gali būti, kad spalvis.
Gal net esi. Prieš prapliupsiantį lietų.
Atmintinai dera tolimos dalys.
Tai, kas yra. Tai, ko būt neturėtų.

Lyg sugirgždėjo rūdijantys vyriai.
Gal ir atėjo, tiktai nematyti.
Pradedą lyti. Tai, ką patyrei,
krebžda pelytė.

Lyja. Gyvenimas įtemptas tvinksi.
Tekši vaiduokliški žingsniai griuvėsy.
Tol, kol esi, iš čia niekur nedingsi,
nepasislėpsi.

Dėvėtą dėvėsi
savo save savimi, įdarytą
talento, švaistomo netalentingai
prisiminimais, kuriems numatyta
baigtis laimingai.

Sąžinė taikos užgraužti net gėdą,
nedera blogis ir gėris, kaip dera
šaltas lietus ir eilėraščio pėdas
mėtantys metai: į gera, į gera.

Tik netikėtai prieš galą sudilo
Apvaizdos akis, ištikta laiko tiko.
Viską išmanančio amžiaus debilo
protas užmigo. Kas būdrauti liko?

Šypsosi Kristus, net gavęs į akį.
Gavęs per smegenis linksminas Nyčė.
Trečias jų brolis vis ieško Itakės.
Dygsta garstyčia.

17 04 01